

Het gebed

Inleidingen van de lidmatenkring
Wijkgemeente Maranatha, Delft
Seizoen 2014-2015

Voorwoord

Voor u liggen de verzamelde inleidingen van de Lidmatenkring van de Maranatha wijkgemeente, Delft, seizoen 2014-2015. Dit seizoen hebben we ons op een thema gericht: het gebed. Dit thema is op allerlei manieren behandeld vanuit de Schrift, en gericht op ons hart.

Het gebed is een teer onderwerp. Een kind van God is een biddend mens. Als we naar de gebeden in de Bijbel kijken worden we vaak erg klein; wat stelt ons gebedsleven soms weinig voor. Bidden is omgang hebben met de Heere; we spreken tot de Vader; we mogen bidden in verwachting en geloof dat God hoort en verhoort. We kwamen er achter dat onze gebedspraktijk nogal eens ver weg is van wat het zou moeten zijn.

Juist daarom is het goed om de Bijbel te onderzoeken om onderwijs te krijgen over het gebed, en daardoor opgewekt te worden de Heere te zoeken. En verder past ons allen het gebed: “Heere, verzoen ook de tekortkomingen van mijn gebed.” Nog groter is te weten dat onze Middelaar altijd leeft om voor de Zijnen te bidden, en dat Zijn Heilige Geest ons in onze gebeds-zwakheden te hulp komt.

De inleidingen zijn los van elkaar te lezen. Het gaat over bidders uit de Bijbel, hun gebeden en ervaringen; we leren over de opbouw van het gebed naar aanleiding van “het Onze Vader”; we bezien de voorbede van Christus, en denken over de Heilige Geest Die te hulp schiet bij onze zwakheden. We lezen de gebedsadviezen van Jakobus, en het gebed van Paulus dat heel anders wordt verhoord dan hij had gedacht.

Bij het lezen moet u er rekening mee houden dat zo veel mogelijk de oorspronkelijke tekst van de inleiders is aangehouden. Zo blijft “de persoonlijk handtekening” van ieder van de inleiders behouden. In de gesprekken is de inleiding verder verbreed en verdiept; daar is geen verslag van opgenomen. We hebben niet geprobeerd theologische verhandelingen te houden met elkaar, maar wel oprecht de Bijbel te bestuderen tot ons heil. We hebben allen een beperkt inzicht, en we kennen allen ten dele. Neem het goede mee uit de inleidingen, vul aan wat minder geslaagd is.

Augustus 2015, De Bijbelstudenten van de Lidmatenkring

Inhoudsopgave

Voorwoord	2
Volhard in het gebed	4
Onze Vader, Die in de hemelen zijt	10
De Heilige Geest en het gebed	15
Christus als biddende Hogepriester	19
Is iemand in lijden? Laat hij bidden!.....	26
Een bidder en zijn gebeden – Hizkia.....	30
Maar ... Mijn genade is u genoeg	34

Volhard in het gebed

1 Kronieken 20:1-30

We denken dit seizoen na over het gebed. Dit is een teer onderwerp. Iedereen die werkelijk probeert te bidden, weet dat bidden niet vanzelfsprekend is. We willen dit seizoen de Bijbel laten spreken, en ons laten onderwijzen over het gebed. Er zijn twee valkuilen, twee extremen, waar we dit seizoen voor op moeten passen. Het ene extreem is dat we alleen maar theoretisch gaan praten over het gebed. Het is uiteindelijk een geestelijk werk, en alleen maar beschouwen met het verstand schiet te kort. Het andere gevaar is dat we eenzijdig opgaan in (eigen) voorbeelden en ervaringen, en de Bijbel onvoldoende laten spreken. Laten we met elkaar proberen de Bijbel te openen en ons hart te voeden.

In deze eerste inleiding heb ik vier punten die ik wil delen.

1. Gebedspraktijk, gebedservaringen

Ik begin met ervaringen. Ieder kind van God is een biddend mens. Maar hoe wordt het bidden ervaren? Er zijn positieve en negatieve ervaringen.

Positief is het als je toegang ervaart tot Gods troon. Het kan voelen als thuiskomen als je je hart mag luchten en je nood mag neerleggen bij de Heere. Het is een wonder, en om je over te verblijden als je gebedsverhoring opmerkt. De Bijbel kent veel voorbeelden hier van. Ik noem de dichter van Psalm 116. Zo begint hij zijn Psalm: Ik heb de HEERE lief, want Hij hoor mijn stem, mijn smeekbeden. Want Hij neigt Zijn oor tot mij, daarom zal ik Hem al mijn dagen aanroepen. Want een mooie uitdrukking: Hij neigt Zijn oor, Hij buigt Zich naar mij toe, hoort me, en verhoort me.

Het is niet altijd zo positief, er zijn ook negatieve ervaringen. Het kan zijn dat je geen verhoring ervaart. De vertwijfeling kan toeslaan: hoort God me wel? Ook als je je werkelijk inspant met heel je hart de Heere te zoeken kan dit toch de ervaring zijn. Maar het kan ook zijn dat je gebedsleven helaas ingezakt is, je voelt je biddeloos, je gebed doe je voor de vorm, het is een sleur geworden. Paulus zegt niet voor niets: Volhard in het gebed (Romeinen 12:2c). Echt bidden is nog niet zo eenvoudig.

Ook hier staan voorbeelden van in de Bijbel. Denk aan de Kananese vrouw: ze wordt aanvankelijk niet verhoord, niet eens gehoord. Een heel aangrijpend voorbeeld is Job. De duivel krijgt de vrijheid van God om Job te beproeven. Alles wordt hem afgenomen, ook z'n gezondheid. Z'n vrienden komen op bezoek, en dan ontstaat een lang gesprek, waar de een na de ander het woord voert. Job verdedigt z'n onschuld tegenover zijn vrienden: nee, hij is zich niet bewust van een grote zonde die de oorzaak zou zijn van z'n huidige ellende. In zijn monologen worstelt Job ook met God. En dan blijkt dat de rechtvaardige Job ook z'n vertwijfeling heeft gekend. Een paar voorbeelden:

- Job 9:11: Zie, gaat Hij langs mij heen, ik zie Hem niet; gaat Hij voorbij, ik merk Hem niet op.
- Job 9:16: Als ik roep en Hij antwoordt mij, dan kan ik niet geloven dat Hij mijn stem ter ore neemt.
- Job 30:20: Ik roep tot U, maar U antwoordt mij niet; ik sta daar, maar U let niet op mij. U bent veranderd in een wreedaard tegen mij (!).

Dat is nogal wat: Job merkt God niet op, en denkt in God een tegenstander gevonden te hebben.

Een bidder zal positieve ervaringen hebben, maar ook negatieve ervaringen.

2. De noodzaak van het gebed

Als de Heidelberger Catechismus het gebed behandelt, valt het op dat de nadruk wordt gelegd op de *noodzaak* er van. De eerste vraag over het gebed is (HC 45/116): *Waarom is het gebed voor de Christenen nodig?* De behandeling van het gebed in de HC staat in het "stuk van de dankbaarheid". Dat kent twee hoofdstukken: het gebod en het gebed. Het gebod leert ons: hoe moet ik leven voor Gods aangezicht? Het gebed gaat over het spreken met God: hoe communiceer ik in de geestelijke relatie met God? Gebed is spreken met God, zie ook HC 46/120: *Waarom heeft ons Christus geboden God alzo aan te spreken: Onze Vader?*

Het gebed is zowel *bevel* als *behoefte*. Dat zijn de twee kanten die steeds in onze godsdienst bij elkaar horen. Denk aan kerkgang, de sacramenten, het sabbatsgebed: altijd weer bevel én behoefte. Neem bijvoorbeeld het sabbatsgebod. Enerzijds is er de behoefte: "Hoe branden mijn genegenheden om 's HEEREN voorhof in te treden." Maar er is ook het bevel, in het vierde gebod van de tien geboden: "Gedenk de Sabbatdag dat u die heiligt".

Waarom is dan het gebed zo nodig? We luisteren nog een keer naar HC 45/116.

- Het is het belangrijkste stuk van de dankbaarheid. Hier staat een verwijzing naar Psalm 50:14: Niet slachtoffers is wat de Heere wil, maar: offer Gode dank. We mogen ons er niet van afmaken met wat uitwendige godsdienst, God wil ons hart; en ons hart spreekt in het gebed. In het gebedsleven wordt weer iets van het Paradijs hersteld. Adam en Eva deden Gods wil, en herkenden Hem aan de wind van de dag. Er was geen angst, maar alleen vertrouwelijke omgang met de Heere, hun Schepper.
- God geeft Zijn genade en de Heilige geest alleen aan diegenen die Hem met hartelijk zuchten zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken. God geeft van alles aan alle mensen, maar Zijn genade en Geest aan Zijn kinderen – als ze er *hartelijk* en *zonder ophouden* om bidden.

Leerzaam is ook wat JC Ryle schrijft in het boek “De praktijk van het Christelijk leven” (hoofdstuk over het gebed):

- Gebed is noodzakelijk voor het behouden van de mens. Niemand zal door zijn gebeden behouden worden, maar ook zal niemand zonder gebed behouden worden. Allen die een kind van God worden, zijn gaan bidden. Denk aan Paulus, waarvan de Heere Zelf zegt: Zie, hij bidt.
- Gebed is één van de zekerste kenmerken van de ware christen. Het is waar, iemand kan bidden zonder dat hij het met z'n hart doet, maar omgekeerd geldt dat een kind van God een mens van gebed is. Ps. 14:4: de goddelozen roepen de HEERE niet aan. Maar van de gelovige geldt: “dat zij de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen” (1 Kor 1:2).

Ook in de geschiedenis van de kerk zijn veel voorbeelden van bidders. De “groten in Gods Koninkrijk” zijn altijd mensen van veel gebed geweest. Ik noem een voorbeeld: Jonathan Edwards, een predikant en theoloog uit “New England”, de gebieden in de Verenigde Staten die door de Pelgrims uit Engeland gekoloniseerd zijn. Na zijn bekering en doorbraak in zijn geestelijk leven schrijft hij: “Ik was gewoon om veel alleen te wandelen in de bossen en in eenzame plaatsen voor overdenking, allenspraak, gebed en om met God te spreken. Bijna voortdurend was ik in smeekgebed. Het gebed scheen mij zo natuurlijk te zijn.” Nog een citaat: “Ik ben deze morgen tot God gegaan en heb Hem verteld dat ik mijzelf geheel aan Hem geef.” Wat een vertrouwelijke omgang met de Heere! In een andere periode heeft hij contact met predikanten uit Schotland. Edwards schrijft: “Wij besloten om elke week op zaterdagavond en zondagmorgen tijd af te zonderen om te bidden om een opwekking.” Edward's gebed ging verder dan zijn eigen ziel, hij had oog voor heel de kerk, heel Gods Koninkrijk.

3. Hoe moeten we/mogen we bidden

Dit seizoen willen we kijken naar *Gebedsinstructie* en *Gebedswoorden of –voorbeelden*.

Het eerste wat we moeten bedenken is: tot Wie bidden we? Het gaat om de geesteshouding. Leerzaam in dit verband is Hebr. 4:16: Laten we met vrijmoedigheid toegaan tot de *troon* van de *genade*. Let op de twee woorden: *troon* en *genade*. De troon van God geeft Zijn majesteit aan, dat Hij de geheel Andere is, de Eeuwige, almachtige, grote God van hemel en aarde. Ontzag en eerbied is dus op z'n plaats. Maar het is een troon van genade: op grond van Gods genade, zoals die tot ons komt in de Heere Jezus mogen we inderdaad naderen, zelfs met vrijmoedigheid.

Bidden kan op allerlei momenten en in allerlei omstandigheden plaatsvinden. Het is goed om te bidden op gezette momenten (Daniel had die gewoonte), maar ook gedreven door bijzondere momenten, gedreven door een specifieke situatie (weer Daniel, als hij bedenkt dat de vervulling van Gods belofte van terugkeer uit de ballingschap naar Jeruzalem dichtbij moet zijn). Soms wordt er een gebedsdag of boetedag georganiseerd, ook door bijzondere omstandigheden gedreven (Josafat, zoals we straks zullen zien). Bidden kan persoonlijk (individueel) zijn, maar ook gezamenlijk, met elkaar, bijvoorbeeld als gemeente.

Bidden heeft velerlei aanleidingen en doelen, zoals lofprijzing en dank om wat God gedaan heeft en om Wie hij is; bidden vanwege lichamelijke noden; bidden vanwege geestelijke noden; bidden om recht. We hopen in dit seizoen verschillende kanten van het gebed te bezien.

4. Gebed van Josafat

Tenslotte kijken we naar de geschiedenis en het gebed van koning Josafat. Hij was een godvruchtige koning, één van de koningen die een reformatie tot stand bracht. Van hem staat geschreven (2 Kron. 17:3-4): “De HEERE was met Josafat, want hij ging in de vroegere wegen van zijn vader David, en hij zocht de Baäls niet. Maar hij zocht de God van zijn vader en ging in Zijn geboden, en deed niet zoals Israël deed.”

Maar dan zegt het begin van 2 Kronieken 20 dat Moab en Ammon ten strijde komen. Vers 2 is de aankondiging van de komst van een groot leger. Josafat wordt bevreesd. Dat kan dus, dat een kind van God bevreesd wordt. En dan doet hij het beste wat hij kan doen: hij gaat bidden. En dit gebed is helemaal afgestemd op de situatie.

Wat er valt op in zijn gebed?

- **Gebedsvoorbereiding**, persoonlijk, en als volk. Hij zette er zijn zinnen op om de HEERE te zoeken (v. 3). (SV: hij stelde zijn aangezicht om de HEERE te zoeken). Het volk wordt bijeengeroepen in een speciale vastendag. Zie ook hoe Daniel zich voorbereidt (Daniel 9:3): En ik stelde mijn aangezicht tot God den Heere, om Hem te zoeken met het gebed en smekingen, met vasten, en zak, en as. Gebedsvoorbereiding is nodig. We horen hier hetzelfde wat later de Heere Jezus zal zeggen: En gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, en sluit de deur.
- Hij **belijdt wie de HEERE is, noemt Zijn Naam**. Zo spreekt hij de Heere aan:
  - o HEERE: verbondsnaam.
  - o De God van de vaderen.
  - o De God in de hemel.
  - o De Heerser over alle koninkrijken van de aarde.
  - o De God die wonderen gedaan heeft voor Israël.
  - o In Uw hand is kracht en sterkte zodat niemand tegen u kan standhouden.

We zien dat Josafat de HEERE precies op die manier aanspreekt die bij zijn moeilijke situatie past.

- Vervolgens (v. 8-9) grijpt hij terug op het gebed dat Salomo uitsprak bij de ingebruikname van de tempel, zie 1 Kon. 8 en 2 Kron 6. Hij **valt dus terug op oude woorden, woorden uit de Schrift**. In ons gebed mogen we de woorden die de Heere Zelf aanreikt in Zijn Woord gebruiken. Het is ook daarom ook een goed gebruik om eerst Gods Woord te lezen en te overdenken, Hem tot ons te laten spreken, voordat wij tot Hem spreken.
- Dan, of misschien wel dan p as, komt hij met zijn nood: broedervolken die aanvallen. Dat is een groot onrecht. Toen Isra el op weg was van Egypte naar Kana n trokken ze niet door hun gebied na de woestijnreis (v. 10-11). Dat was een bevel van God. Maar nu, volkomen onterecht, vallen deze broedervolken wel Isra el aan. Josafat **benoemt de nood dus heel concreet, heel specifiek, hij bidt precies voor de nood die hij nu ervaart**. Zo mogen wij ook onze noden heel concreet benoemen.
- En dan komt de kern van zijn smeekbede (v. 12): een **gebed om hulp, gebed om recht**. Zult U geen recht doen? In ons is geen kracht tegen deze grote menigte die tegen ons

opkomt, wij weten niet wat we moeten doen. Maar: onze ogen zijn op U. Wat een vertrouwen. De God die Hij eerder in z'n gebed beleed, vertrouwt hij nu z'n nood toe.

- En dan antwoordt de HEERE door middel van profetie (v. 14 e.v.): Het is niet aan u in deze oorlog te strijden, zie het heil van de HEERE. Dit leert ons dat we in het geloof mogen en moeten **wachten op antwoord**.
- En Gods antwoord wordt ook geloofd, er is al gejuich terwijl de vijand nog voor de poort staat (v. 18-19). Geloof blijkt ook daaruit dat ze zingend uittrekken (v. 21). Josafat **bidt in geloof**.
- Tenslotte, als de vijand verslagen is, is er weer het prijzen van de HEERE (v. 27-28). **Dankzegging om de verlossing, omdat de HEERE doet naar Zijn belofte op het gebed**. We zijn met het gebed alleen niet klaar. We mogen en moeten wachten in geloof op verhoring. En als de Heere (ver)hoort, is Hij onze lof waard.

Bronnen:

Ds. H. Veldkamp, "Zondagskinderen"

J.C. Ryle, "De praktijk van het Christelijk leven"

L.J. van Valen, "Leven in Zijn gunst" (levensbeschrijving Jonathan Edwards en zijn gezin)

Onze Vader, Die in de hemelen zijt

Mattheus 6: 1-18, Lukas 11:1-4

Aanleiding

De Heere Jezus heeft zijn discipelen veel geleerd over het gebed. En over de hoofden van de discipelen heen ook aan ons. We lezen over het *Onze Vader* in de Bergrede (Mattheus 5-7), maar ook in Lukas 11. Daar staat dat de discipelen de Heere Jezus hoorden bidden. En als ze dat horen, zeggen: Heere leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft. En dan legt de Heere Jezus het *Onze Vader* uit.

Mattheus 6 is een deel van de Bergrede. In dat hoofdstuk spreekt Jezus onder meer over het geven van aalmoezen, het bidden en het vasten, en hoe zijn discipelen dat moeten doen, ook in tegenstelling tot hoe de farizeeën dat deden.

Opbouw van het *Onze Vader*

Het *Onze Vader* hebben we dus als een “modelgebed” gekregen, waar alles in zit. Waarom is dat zo? Uiteraard bedoelt de Heere Jezus niet dat dit de enige woorden zijn die we mogen gebruiken. Hij zelf heeft ook veel verschillende woorden gebruikt. Maar het gebed is wel een voorbeeld in de zin dat het iets zegt op Wie we gericht moeten zijn in ons bidden, en ook wat de volgorde in ons gebed dient te zijn. Laten we eens kijken naar de opbouw van het *Onze Vader*.

Het *Onze Vader* is als volgt opgebouwd:

1. Eerst is er de aanspraak: *Onze Vader, Die in de hemelen zijt*
2. Dan volgen er zes smeekbeden. Deze smeekbeden zijn weer in te delen in twee groepen:
  - a. De eerste drie hebben betrekking op God en Zijn heerlijkheid.
  - b. De andere drie hebben betrekking op ons zelf.
3. Tenslotte wordt het gebed afgesloten met nogmaals een verheerlijking van God.

Het gaat niet om het aantal smeekbeden. Ons gebed hoeft niet te bestaan uit zes smeekbeden of zo. Belangrijker om op te merken is dat er in dit gebed evenveel smeekbeden gericht zijn op God als op onszelf. We moeten dus de eer van God een goede plaats geven in ons gebed. Ons gebed moet niet

een opsomming zijn van onze problemen en verlangens waar we graag Gods antwoord en verhooring op hebben.

Het tweede wat belangrijk is, is dat de gebeden die op God gericht zijn éérst komen, en daarna pas de smeekbeden die op ons gericht zijn. De Heere Jezus wil dat we met God beginnen in het gebed.

Onze Vader, Die in de hemelen zijt

De Heere Jezus leert Zijn discipelen dat ze God mogen aanspreken met “Vader”. Dat is bijzonder, want de Joden spraken de Naam van God niet eens uit. Vooral in het Nieuwe Testament wordt God “Vader” genoemd. En de gelovigen zijn Zijn aangenomen kinderen.

Je moet de twee dingen wel samen noemen: “Onze Vader” en “Die in de hemelen zijt”. Daarmee zeg je twee dingen: God is mijn Vader: dat is betrouwbaar. Maar tegelijkertijd: Die in de hemelen zijt. Hij is de Almachtige, degene Die in de Hemel woont, en boven ons is. Dus is ook eerbied vereist. Hij is heel anders dan een aardse vader met beperkingen en zelfs met zonden.

Tegelijkertijd: als je zegt dat Hij in de hemelen is, zeg je dat hij almachtig is, en dat je in dat geloof tot Hem bidt.

Maar wie mogen dat zeggen? God is onze Vader vanwege de schepping en het verbond. Maar ten diepste kunnen alleen zij voor wie de Bergrede waarheid is geworden werkelijk “Onze Vader” zeggen.

Als je zegt: “Die in de hemelen zijt”, dan til je ook je eigen hart op boven de aarde, en richt je je op het hemelse, en op God in de hemel.

Uw Naam worde geheiligd

Deze eerste bede zegt dat we God heiligen, en Hem eren. Met de “Naam” bedoelen we God Zelf. Deze bede is een verlangen dat de Naam van God, en alles waar die Naam voor staat, geëerd mag worden onder de mensen, en over hele wereld geheiligd mag worden. Het betekent God in al Zijn eigenschappen, in al wat Hij is in Zichzelf, en God in al Zijn daden grootmaken.

De Catechismus zegt hierover: Geef dat wij U in al Uw werken, waaruit blijkt Wie u bent, heiligen, roemen en prijzen. Hoe is God dan? De Catechismus zegt: almachtig, wijs, goed, rechtvaardig, barnhartig. Als je tot God bidt, mag je dus wel bedenken hoe groot Hij is; Hij is God!

Uw Koninkrijk kome

Als je bidt dat Gods Naam geheiligd wordt, dan wil je ook dat Zijn Koninkrijk komt. Hier moeten we even over denken. Want Gods koninkrijk is er al. Het is daar waar God regeert, in de harten van mensen. Het is soms zichtbaar in de wereld, waar de gelovigen samenkomen, en door genade het goede mogen doen. Heel in het bijzonder werd het Koninkrijk van God zichtbaar toen Jezus kwam. Hij zegt aan het begin van Zijn bediening: bekeer U want het Koninkrijk van God is nabij gekomen. Maar het Koninkrijk moet ook nog komen. Het moet nog uitgebreid worden. Er moeten nog meer mensen leren buigen voor God. En ook moet Gods Koninkrijk volmaakt worden. Dat zal pas worden nadat de Heere Jezus terugkomt.

De Catechismus zegt dan ook bij deze bede:

- Geef dat wij ons meer en meer aan U onderwerpen;
- Breid Uw Kerk uit;
- Verstoor de werken van de duivel. De duivel is de regeerder van het anti-Gods rijk. Met het gebed “Uw Koninkrijk kome” bid je of God het rijk van de duivel verder afbreekt en Zijn eigen Rijk volmaakt zal vestigen.

Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde

Ook deze bede volgt logisch op de vorige. Waar Gods Koninkrijk is, wordt Zijn wil gedaan. Dat is al volmaakt het geval in de hemel. Dit gebed zegt (Catechismus): geef dat wij Uw wil net zo trouw mogen doen als de engelen in de hemel. Je verlangt dus naar dezelfde gerichtheid op God als de heilige engelen in de hemel. Ook nu geldt: dat zal pas volmaakt zijn als de nieuwe hemel en aarde er zullen zijn.

Nu volgen drie beden waarin we onze vragen en noden aan de Heere voorleggen.

Geef ons heden ons dagelijks brood

De vierde bede betreft ons dagelijks brood. De woorden “dagelijks brood” geven aan wat we nodig hebben. We mogen vragen om het benodigde voor elke dag. Het is een gebed voor de noodzakelijke dingen. Ook geeft dit gebed aan dat we ons afhankelijk weten van de Heere, ook in ons dagelijks brood.

Met deze bede begint Jezus met ons lichaam. Dat lijkt verrassend. Maar toch klopt het. Onze Heere heeft het over onze behoeften, en in deze bede gaat het om ons bestaan en voortbestaan. Dit hebben we nodig om te kunnen leven. En daarom is dit de eerste van de beden waarin we iets voor ons zelf vragen. Het leven in lichamelijk of biologische zin is de basis waarvan alles afhankelijk is, dus moet ik en mag ik om mijn voortbestaan bidden.

Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren

Nadat we gevraagd hebben om ons dagelijks brood, bedenken we ook dat we geestelijke mensen zijn. We bidden daarom om vergeving van onze zonden. “Wij zondaren, met al onze verkeerde dingen, wilt U ons onze schuld niet toerekenen. En zoals U alles vergeeft, moeten wij ook alles vergeven.” Als we één zijn met de Heere, en op Hem gaan lijken, dan kunnen we niet anders dan anderen vergeven, zelfs onze vijanden.

We moeten letten op de volgorde. De bede is niet: “wilt U mij vergeven omdat ik ook anderen vergeef”. Het is andersom. De mens die vergeving ontvangen heeft, zal bereid zijn ook anderen te vergeven.

Deze bede gaat er blijkbaar van uit dat Gods kinderen nog steeds zondigen. We komen hier de zonde niet te boven. Gods kind is rechtvaardig voor Gods aangezicht, hij is tot kind aangenomen. Dat gebeurt maar één keer. Maar in onze wandeling door dit leven worden we toch besmet door de zonden. En voor die zonden vragen we om vergeving. Johannes zegt: “Als iemand zondigt, laat hij zijn zonden belijden. En als wij onze zonde belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van al onze ongerechtigheid”.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze

In de vorige bede vroegen we om vergeving van de zonden die we gedaan hebben. Maar er is ook een toekomst. Dan beseffen we dat de boze er is, en dat we makkelijk te verleiden zijn tot het verkeerde. Deze bede is gericht op de toekomst: leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.

Met deze bede vragen we of God ons wil beschermen voor verleiding van de wereld en de satan, en ons staande wil houden door de kracht van de Heilige Geest, zoals de Catechismus zegt. Wij zijn zwak van binnen, en gaan vanzelf de verkeerde kant op. We vragen God of Hij ons, als dat in overeenstemming is met Zijn heilige wil, niet in posities laat komen waarin we makkelijk kunnen vallen. We vragen of God ons daarvoor bewaart. Zoals Jezus zei tegen Zijn discipelen: waakt en

bidt opdat u niet in verzoeking komt. We vragen ook om verlossing van de boze. Met “de boze” wordt niet alleen de duivel bedoeld, maar het boze in al z’n vormen. Natuurlijk hoort de satan daar ook bij. Maar ook het boze in de wereld. Ook het boze in ons eigen hart.

Ook uit deze bede blijkt: Gods kinderen zijn geen super-gelovigen. We zijn altijd afhankelijk van de Heere.

Ons verlangen moet zijn dat we een ware verhouding met God hebben, dat we Hem kennen, en een ononderbroken verhouding met Hem hebben.

Want van U is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.

Met deze woorden wordt het gebed afgesloten. Aan het begin werd God verheerlijkt. Daar wordt het gebed ook mee afgesloten. Het is een laatste lofprijzing, die bij ons opkomt als we onze God in onze gedachten houden, en onze afhankelijkheid kennen. We hebben een Vader Die ons ons dagelijks brood geeft, onze zonden vergeeft, en ons bewaart voor de eeuwige heerlijkheid. Daarom is Hij onze lof waard.

Amen.

Met “Amen” spreken we uit dat we vast geloven dat ons gebed gehoord en verhoord wordt. Het zal waar en zeker zijn.

Het *Onze Vader* is een modelgebed. Het blijkt een gebed met een veel diepere betekenis te zijn dan wij ons vaak realiseren.

Bronnen:

- D.M. Lloyd-Jones, *De Bergrede*
- Heidelberger Catechismus

De Heilige Geest en het gebed

Romeinen 8, vers 22 t/m 27

Bij de voorbereiding van deze inleiding heb ik me eerst afgevraagd, waar gaat het over in Rom. 8 vers 22 t/m 27 en Openbaringen 22, vers 17. Om hier enigszins een idee over te vormen, heb ik heel Rom. 8 bestudeerd en div. vertalingen gelezen. Daarbij ook div. uitleggingen er bij genomen. Daarna ben ik verder gegaan met alleen het Bijbelgedeelte.

Het gaat in dit Bijbelgedeelte vooral om een verwachtingsvol zuchten naar de verlossing van de mens, maar ook de verlossing van de gehele schepping. Andere aspecten zijn het leven door de Geest en zoals de opdracht luidde; de hulp van de Heilige Geest bij het bidden.

Bij het bestuderen kwamen er diverse vragen naar boven; zoals wat bedoelen we met de Eerstelingen van de Geest, de aanneming tot kinderen, wat wordt bedoeld met hunkeren en zuchten en het meezuchten van de Heilige Geest. Waar hopen we op? En wat bedoelen we met hulp- bij het bidden door de Heilige Geest.

Om enigszins een lijn in het geheel te krijgen heb ik een **vijftal punten** genomen met de hoop om op deze wijze wat duidelijkheid te krijgen.

1. Leven naar het vlees en de gevolgen daarvan.
2. leven naar de Geest en wat verwachten wij dan?
3. de schepping zucht, maar waarvoor precies?
4. de Christen zucht en bid of naar het vlees, of naar de Geest.
5. de Heilige Geest helpt ons met het bidden, maar hoe dan?

1. Leven naar het vlees en de gevolgen daarvan

Het grootste gevolg van leven naar het vlees is de eeuwige dood, want in vers 1 staat: er is nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Met andere woorden, dus die naar het vlees leven, zullen verloren gaan. En in vers 3 staat dat de wet door het vlees krachteloos is, maar door het werk van Christus worden wij behouden, wanneer wij in Hem geloven. Leven naar het vlees is eigenlijk onze eigen zin doen en niet gericht zijn op God, aldus een meditatie van Ds. v.d. Veer en het Boek, Het Leven. Wij zullen dan niet rechtvaardig zijn voor God. In vers 6 staat het ook, n.l. want het bedenken van het vlees is de dood

en in vers 7 staat; die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen. De gevolgen van leven naar het vlees zijn dus zeer groot. Het eindigt in een eeuwige verlatenheid.

2. Leven naar de Geest

Als wij leven naar de Geest, dan zijn wij erfgenamen, kinderen van God en mede-erfgenamen van Christus. De Geest van God woont dan in ons en wij zullen vanwege het werk van Christus ook rechtvaardig zijn voor God. We zijn als het waren geadopteerd en erven de Heerlijkheid. Ons sterfelijk lichaam zal dan ook door dezelfde Geest opgewekt worden wanneer de Here Jezus terugkomt op deze Aarde. De Heilige Geest is, die levend maakt en die in ons woont. Wij verwachten dan de opstanding van ons lichaam en het eeuwig bij God behoren.

Verder staat in vers 15 dat wij niet de Geest van slavernij ontvingen, wat bedoeld wordt dat wij geen angst zullen hebben, maar de Geest van aanneming tot kinderen zullen ontvangen. Hoewel het lijden ons te voren niet bespaard zal worden, zullen we wel de erfenis ontvangen, zullen we met Hem (Christus) verheerlijkt worden. Hiermee bedoelen we eeuwig bij de Heere te zijn, eeuwig leven te ontvangen.

Het grote cadeau van God; erfgenamen, mede-erfgenamen te zijn, wat ons ten deel valt, wanneer we bij Christus behoren.,

3. De schepping zucht, maar waarnaar.

De schepping zucht, wat wordt hiermee bedoeld? Door de zond, die in de wereld gekomen is, leven we in een gebroken wereld, waar dood en verderf heerst. We worden er momenteel met de neus op gedrukt. Burgeroorlogen, ziekten, hongersnood, natuurrampen, we worden er steeds mee geconfronteerd. We willen dat zo graag anders. In de Bijbel staat in vers 19 van deze brief, dat de schepping reikhalzend uitziet naar het openbaar worden van Gods kinderen en bevrijd zal worden van dood en verderf. Naar die dag ziet de schepping uit, de terugkomst van Christus, die terug zal komen met een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid zal zijn, een wereld in volledige harmonie.

De profeet Elia zag het op zekere tijd ook niet meer zitten. Ook toen was de afval zeer groot, en hij werd door Izebel op de hielen gezeten. Maar God wist het beter, duizenden hadden zich niet voor Baal gebogen!. Ook wij zien in deze tijd steeds een grotere afval. Steeds minder mensen geloven nog. De kerk lijkt een kleine minderheid. Wij hunkeren ook om met Gods kinderen bijeen te zijn. Geen angst, dood en verderf meer. Maar het zuchten betekent, dat wij, de hele schepping het

moeten volhouden in geloof, in de hoop, die in Christus is. Wanneer we alles al zien is er geen hoop meer.

Maar geloof, betekent volharden, zonder dat wij het nog zien. Het geloof, de zekerheid hebben van de dingen die we niet zien. Tot dan is er nog het lijden, ook voor Gods kinderen.

Verder komen we in dit hoofdstuk tegen “Eerstelingen van de Geest”. Wat betekent dat?

Wanneer de Heilige Geest in ons is komen wonen en wij dan kinderen van de Vader zijn, zijn we erfgenamen en mede-erfgenamen van Christus, maar wij zijn dan nog niet geheel verlost. Wel behoren wij dan bij het Koninkrijk van God.

Maar wij hebben nog steeds te maken met onze zonden, ziekten en verdriet, evt. verdrukking. Pas als wij bij Christus zijn, is ons lichaam en onze ziel verlost en pas bij de wederkomst van Christus, zullen wij eeuwig met hem leven in het Nieuwe Jerusalem. Tot dan zal de schepping blijven zuchten. Graag noem ik nog een paar citaten uit de Bijbel, waaruit hoop spreekt, nl. *Filippenzen 2 vers 13*. Hier staat zo mooi; want het is God die in ons werkt, zowel het willen als het werken, naar zijn welbehagen (de Geest die ons in het gebed te hulp komt), en *Filippenzen 4 vers 6*; weest in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God.

Dus geen slavernij, geen angst, maar God wijst ons de weg in zijn Woord.

4. De Christen zucht en bidt of naar het vlees, of naar de Geest.

Allereerst, kunnen wij als kinderen van God bidden naar het vlees? Je zou zeggen van niet, omdat de Heilige Geest er in meekomt. Dat is natuurlijk ook zo, maar hoe bidden wij? Nemen we er de tijd voor om eerst eens stil te worden voor God? Is ons bidden slechts klagen, een verlanglijstje over de huidige tijd, over de zorgen die we hebben. Geven we de Heilige Geest de “kans” om ons te hulp te komen? Soms denken we alleen aan wat ons ontbreekt in ons leven en aan de dingen die ons bezig houden. Maar als we ons gebed naast het gebed leggen, dat Christus ons geleerd heeft, dan zou het zo maar kunnen zijn, dat we toch niet altijd goed bezig zijn. Natuurlijk mogen, moeten wij zelfs onze zorgen etc. in Gods handen leggen door het gebed, maar komt onze God ook aan Zijn eer, beginnen wij ons gebed ook met lofprijzing?

Kunnen wij in alle eerlijkheid altijd zeggen “niet mijn wil, maar Uw wil geschiedde”. Ons overgeven aan de Heere is o zo moeilijk.

Ik kom dan nu ook gelijk met het volgende punt

5. De Heilige Geest helpt ons met het bidden, maar hoe?

De Geest helpt ons. Helpt ons bidden, wat voor God aangenaam is. In vers 26 staat dat we niet eens weten hoe we moeten bidden. Dat is nu juist onze zwakte. De Geest pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

Als we problemen hebben, zal God ons niet aan ons lot overlaten. De Heilige Geest pleit voor ons, zelfs als we geen woorden kunnen vinden, bidt de Heilige Geest met en door ons. We mogen onze verlangens bij God brengen en er zeker van zijn dat God altijd zal doen wat het beste voor ons is. Dat moeten we geloven. God kent ons, die de harten doorzoekt en weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit. Dat gebed behaagt God. Wat een gave van God, die zo ons gebed op deze wijze stuurt en hoort en verhoort. Wij zullen dan op deze wijze bidden zoals het behoort. De Heilig Geest bestuurt ons gebed zo, dat het aangenaam is voor God.

Dan rest mij nog een laatste Bijbelgedeelte uit *Openbaringen*, vers 17.

Hier staat; en de Geest en de bruid zeggen: kom, en laat hij die dorst heeft komen en laat hij die wil het water des levens nemen voor niets. Hier valt op, een actieve aansporing om naar God te gaan, die niet lijdelijk afwachten. Je zou kunnen zeggen, dat ook dit gedeelte te maken heeft naar een zuchten van de schepping, die uitziet naar de terugkomst van Jezus. God spoort ons aan om te komen. Die komt, hunkert naar dat nieuwe leven, die de Heere heeft beloofd. Het is nog niet te laat! In *Johannes 4* de verzen 10 – 15 heeft de Here Jezus het met de Samaritaanse vrouw over datzelfde levende water, dat bij Hem te krijgen is. Dat geldt ook voor ons. God moedigt ons in Zijn Woord aan om te komen voor dat levende water. Iedereen die wil, die mag komen. Ik eindig dan nog met een paar citaten uit de Bijbel, om over na te denken: 2 Petrus 3, vers 9: De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.

Tot slot Johannes 1, vers 12 en 13: Maar allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven, kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn naam geloven, die niet uit bloed, niet uit de wil van vlees en ook niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn.

Ik ben de Heere God dankbaar, dat ik juist dit onderwerp mocht inleiding, mede omdat ik zelf daar vaak moeite mee had. Ik hoop, dat het onderwerp voor u ook veel duidelijkheid heeft gegeven.

Christus als biddende Hogepriester

Hebr. 7:25 Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten

Christus pleit dus voor elk mens, die door Hem tot God komt. Voor elk mens persoonlijk. Het doet er niet toe op welk werelddeel je leeft of welke eeuw dan ook. De Here Jezus is daartoe door God aangesteld en God heeft dat met een eed bekrachtigd. Hier valt niet meer aan te twijfelen!!!

Aan het begin van deze inleiding blijven er gelijk een paar vragen. We hebben het over voorspraak of voorbede. Voorbede kennen we eigenlijk alleen maar bij een middelaar.

In de Bijbel is nergens een gebed van een priester te vinden of zelfs de mededeling dat een priester bidt. Aan de andere kant is een priester ook een soort bemiddelaar. Hij bemiddelde tussen de zondige mens die met een offer kwam en God.

Ik wil het volgende naar voren brengen in deze inleiding:

0. Ned. Gel. Bel Art 26
1. Kernteksten uit de Bijbel
2. Het gebed van een middelaar
3. Priester als Melchizédek
4. Overzicht over de Hebreeën brief
5. Jezus' voorbede met toespitsing Joh 17 (Ds. van Campen)

0. Ned. Gel. Bel Art 26

Art 26 handelt over de enige voorbede van Christus en geeft pastorale aanmoedelingen. Wij geloven dat wij geen toegang hebben tot God, dan alleen door den enigen Middelaar en Voorspraak, Jezus Christus, den Rechtvaardige; zonder Dewelke zou ons de toegang gesloten zijn.

Wat de voorbede betreft wordt er gesproken over 1.Zijn grote liefde voor mensen en 2. Zijn grote Macht, en 3. Zijn bijzondere relatie tot de Hemelse Vader.

Wij moeten het gaan tot de genade troon niet laten afhangen van onze waardigheid Het gaat hier alleen maar over de uitnemendheid en waardigheid van onzen Heere Jezus Christus, Wiens rechtvaardigheid de onze is door het geloof.

Dan volgen nog pastorale aanhalingen uit de Hebreeën brief, om ons nog meer moed te geven om tot Hem te gaan.

1. Kernteksten uit de Bijbel

Het feit dat de Here Jezus in de hemel voor ons pleit wordt beschreven door 3 verschillende schrijvers.

1. Paulus:

Rom 8:34 34 Wie zal hen veroordelen? Christus Jezus, die gestorven is, meer nog, die is opgewekt en aan de rechterhand van God zit, pleit voor ons.

2. De schrijver van de Hebreeën brief:

Hebr 9: 24 Christus is immers niet binnengegaan in een heiligdom dat door mensenhanden is gemaakt, in de voorafbeelding van het hemelse heiligdom, maar in de hemel zelf, waar hij nu bij God voor ons pleit.

3. Johannes:

1 Joh 2: 1 Mijn lieve kinderen, ik schrijf u deze dingen, opdat u niet zondigt. En als iemand gezondigd heeft: wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.

2. Het gebed van een middelaar

De Here Jezus bidt als middelaar. Maar in Ps 110 wordt Hij aangesteld als Priester zoals (van het kaliber) Melchizédek (de eeuwige priester van de Allerhoogste God). Van priesters zijn in de Bijbel geen gebeden bekend, zelfs niet het gegeven dat ze bidden. Van middelaren zijn er wel gebeden bekend. We denken dan b.v. aan de gebeden van Mozes: Mozes de Middelaar van het OT. Mozes' voorbede na de afgoderij met het gouden kalf is uitgebreid te vinden in Ex 32-34.

Mozes houdt de Heere aan Zijn woord en aan zijn beloften. Mozes cijfert zichzelf helemaal weg, schrapp mij alstublieft uit Uw boek, dat U geschreven hebt. Hier is Mozes ook nog een type van Christus

We vinden verder in Daniel 9 een ontroerende voorbede van Daniel voor de terugkeer van Israël uit de ballingschap. De moeite waard om eens helemaal te lezen.

3. Priester als Melchizédek

Naast middelaar wordt de Here Jezus in Ps 110 en de Hebreeën brief ook priester van het type Melchizédek genoemd.

Wat weten we over Melchizédek uit de Bijbel? We kennen de geschiedenis van Abraham uit Genesis 14:18-20 En Melchizédek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn; en hij was een priester des allerhoogsten Gods, en sprak een zegen over Abram uit: “Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste, schepper van hemel en aarde. Gezegend zij God, de Allerhoogste: uw vijanden leverde hij aan u uit.” Abram gaf aan Melchizédek een tiende van wat hij had heroverd.

Verder zegt Psalm 110:4: De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.

We kennen Melchizédek uit de interpretatie van de Hebreeën brief. De schrijver trekt daaruit conclusies over het priesterschap van de Here Jezus en zijn Plaats in de Hemel. Deze brief is een grote lofzang op de Here Jezus en zijn niet te bevatten taak en positie in het verlossingswerk en onze zaligheid bij God.

4. Overzicht over de Hebreeën brief

Heb 4:14-16 noemt de Here Jezus als Hogepriester: Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgegaan is, (hoge positie: de troon van God) namelijk Jezus, den Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden.(en niet twijfelen). Want wij hebben een hogepriester, die kan medelijden hebben met onze zwakheden, en Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.

De conclusie moet wel zijn: De Here Jezus is de Unieke bemiddelaar tussen mens en God:

- Hij heeft voor onze zonden geleden
- Hij komt nu voor Gods aangezicht met zijn eigen offer.
- Hij kan ook met onze zwakheid meevoelen, omdat Hij echt mens is geweest

En dus zegt de schrijver (vers 16) Laten we dan met vrijmoedigheid toegaan (vraag: kan dat zomaar???) tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Hoofdstuk 5 bewijst dat Jezus de Hogepriester is. Dit gebeurt door de vergelijking te maken met de hogepriesters uit het Oude Testament. De Hogepriester uit het OT was een gewoon mens die medemensen bij God vertegenwoordigde en bemiddelde:

- Hij bracht de offers voor de medemensen bij God;
- Hij toonde begrip voor hun zwakheid;
- Hij was zelf ook een zwak persoon en moest ook voor zichzelf offeren;
- Hij werd door God geroepen, anders kan hij die taak niet uitvoeren (Mozes, Aaron).

Van de Here Jezus staat geschreven:

- Hij is aangesteld tot enige priester en voor altijd want hij leeft eeuwig (citatens Ps 2 en Ps 110);
- Hij heeft zichzelf geofferd en dat kostte Hem alles.

Ontzagwekkend over wat het Hem gekost heeft en over de waarde van Zijn offer vind ik de teksten 7-10: “In de dagen dat Hij op aarde was, heeft Hij met luid geroep en onder tranen gebeden en smeekbeden geofferd aan Hem Die Hem uit de dood kon verlossen. En Hij is uit de angst verhoord. Hoewel Hij de Zoon was, heeft Hij toch gehoorzaamheid geleerd uit wat Hij heeft geleden. En toen Hij volmaakt was geworden, is Hij voor allen die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwige zaligheid geworden. Door God is Hij Hogepriester genoemd naar de ordening van Melchizédek.”

De zekerheid van onze redding is gebaseerd op de eed die God aan Abram heeft gedaan en het feit dat de Here Jezus is binnengegaan in het heilige der heiligen in de Hemel, de directe nabijheid van God en Hij is daar voor altijd, priester van de allerhoogste God zoals Melchizédek

Hoofdstuk 7 van de Hebreeën brief geeft een verdere verdieping, en maakt de vergelijking tussen de Here Jezus en Melchizédek. In de vss 1-2 vinden we een herhaling van de gegevens uit Genesis. In vs 3 wordt Melchizedek eigenlijk al identiek met de Zoon van God en staat dat Melchizédek eeuwig leefde. In de vss 4 ev. wordt dat verder aannemelijk gemaakt. Er wordt gezegd dat Melchizédek een hoger gezag had dan Abraham, want hij nam de 10den van Abraham en hij zegende Abraham inclusief het hele priestergeslacht uit Levi. In vs 11 concludeert de schrijver dat blijkbaar (in Gods oog) het oude priesterschap heeft opgehouden te voldoen. Er moest blijkbaar een nieuw soort priester en een nieuw verbond komen, om de mensheid echt te kunnen redden. In tegenstelling tot het verleden is er nu maar 1 priester die eeuwig leeft en dat is Jezus. Hij is priester geworden omdat hij evenals Melchizédek eeuwig leeft (ps 110).

Daar komt nog bij de eed van God. God zweert (vs 20, zie weer ps 110) dat Christus voor eeuwig priester zal zijn. Aan deze eed valt niet te tornen. Hier kun je van op aan.

De Here Jezus is dus een eeuwige priester en is door God zelf aangesteld. Hij is het hemelse Heilige der heiligen binnengegaan met zijn eigen leven als offer voor onze zonden. Hij leeft voor eeuwig en blijft ook altijd priester.

Er is niemand anders meer nodig.

Letterlijk Heb 7: 25 Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.

Hij is precies de zaligmaker die wij nodig hebben: 1. schuldloos 2. zuiver 3. van de zondaars afgescheiden 4. ver boven de hemel verheven.

Hoofdstuk 9 geeft een uitwerking hoofdstuk 7. Ik citeer slechts 2 teksten:

- 9:12 Hij is niet door bloed van bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom en heeft daardoor een eeuwige verlossing teweeggebracht.
- 9:24 Want Christus is niet binnengegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is en dat een tegenbeeld is van het ware, maar in de hemel zelf, om nu voor het aangezicht van God te verschijnen voor ons.

Hoofdstuk 10, tenslotte, geeft een pastorale aansporing. Weer twee kernteksten:

- 10:19 Omdat wij nu, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus,
- 10:22 laten wij tot Hem naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, nu ons hart gereinigd is van een slecht geweten en ons lichaam gewassen is met rein water.

5. Jezus' voorbede

In de Evangelien lezen we voorbeelden van Christus' gebed voor de Zijnen.

- Lucas 22:31-32: En de Heere zei: Simon, Simon, zie, de satan heeft u allen opgeëist om te ziften als de tarwe. Maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt. En u, als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders.
- Joh 14:16: En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijft tot in eeuwigheid,

Wat en hoe Christus nog bidt kunnen we een beetje afleiden uit Joh. 17. Ik geef wat opmerkingen, n.a.v. een preek van Ds. Van Campen (begin 2013).

Christus vraagt om **Vergeving** van de zonden. Hij pleit niet op verzachtende omstandigheden maar Hij pleit op grond van Zijn eigen lijden. Hij praat onze zonden niet goed maar wijst bij de Vader op Zijn eigen bloed dat vergoten is tot vergeving van de zonden.

Elke aanklager zal moeten zwijgen. Want tegen het reddend werk van Jezus is niets bestand. Hij vraagt verzoening en vergeving want Hij heeft toch niet voor niets geleden?

Hij is net als een advocaat die het voor je opneemt. Hij heeft ervaring met de moeilijkste zaken. Jezus heeft als advocaat nog nooit een zaak verloren.

Als je een zaak bij God hebt en je niet weet hoe het verder moet, dan moet je bij Jezus zijn om voor je te pleiten.

Hij vraagt om **Bescherming** van Zijn volgelingen, dat zijn: Zijn leerlinge; de mensen die in Hem geloven; mensen die erop vertrouwen dat Jezus' offer ook voor hen geldt; mensen die willen doen wat Jezus van hen vraagt.

De Here Jezus zegt: Bewaar ze in Uw naam. De volgelingen zijn nog steeds in de wereld, waar de Satan nog de baas is. Hij weet dat de Satan alles zal doen om het voor hen moeilijk te maken door vervolging, minachting, verleiding, verzoeking. Kortom: hij zal proberen ze weg te trekken bij God vandaan. Kan zomaar: Je glijdt af, je bent zwak, je leest niet meer, je bidt niet meer. Vader bescherm ze, houd ze vast. Tegenover de acties van satan staat het bidden van Jezus. Hij bidt dat mijn geloof niet ophoudt. Al gaat het soms langs het randje. Jezus heeft je op het oog, net zoals vader in een gezin, die bewogen is met dat ene kind die het het hardst nodig heeft.

Jezus vraagt **Heiliging**. In uw waarheid dat betekent: In uw woord. Het gaat hier om de boodschap van genade, vergeving en navolging. De Here Jezus bidt dat die boodschap grotere invloed gaat krijgen in ons denken en doen. Heiligen betekent apart zetten. In dit geval betekent het: dat wij

meer toegewijd worden aan God door onze manier van leven en dat we steeds meer gericht zijn op het belang van God en Zijn doel met de wereld en dat we Hem ook de eer geven die Hij verdient. Hem danken en lofprijzen met ons hele hart!

Het gaat om het steeds dieper kennen en waarderen van wat Hij voor ons heeft gedaan en Hem er ook voor danken. Heilig zijn betekent in dit geval dus dat wij tegen God zeggen: Ik ben er alleen maar voor U!! Je gaat steeds meer op de Here Jezus lijken. Je geeft je eigen doelen op, maar richt je op het leven met God. Dan worden we mooi voor God.

Behouden thuishomst. Ik wil dat zij er ook mogen komen, waar Ik ben. Aan het begin van Joh 17 zegt Jezus dat Hij naar die plaats en de eer bij God verlangt. Maar Hij wil ook dat wij bij Hem zullen zijn, opdat we Zijn heerlijkheid mogen zien. Vader ik heb Uw gezelschap. Ik wil ook hun gezelschap. Geweldige toekomst staat ons te wachten als we nu al met Hem leven.

Troost en bemoediging gaat uit van het bidden van de Here Jezus. Dat is: Hij bidt altijd, want Hij is voor altijd Hogepriester. Hij is er altijd. Hij sterft niet. Hij bidt altijd voor ons. Zelfs in mijn biddeloze tijden, het kan zijn dat je niet meer kan bidden. Als je te ziek bent of dement of in depressie, als je wegzakt in zinloosheid, de uitzichtloosheid van het leven je aangrijpt, soms wil je het zelfs niet meer, dan heb je gewoon geen zin meer, of wordt je hard van binnen, of heb je zelfs kritiek op God. Hij bidt ook voor mij als ik het opgeef, dan gaat Hij door.

Joh 17 eindigt niet met amen, lijkt ook wel een teken dat het altijd door gaat, als je verslaafd bent aan van alles. Je kunt er niet van af. Je zit gevangen, ik zal voor je bidden, Wij houden met voorbede wel eens op **maar Hij niet.**

Is iemand in lijden? Laat hij bidden!

Jakobus 5 vers 7 t/m vers 20

Vanavond behandelen wij het Bijbelboek Jakobus, hoofdstuk 5, een hoofdstuk wat gaat over het bidden. Het is naar mijn mening geen eenvoudig hoofdstuk.

In vers 7 roept de apostel Jakobus ons op tot lankmoedigheid. Lankmoedig, wanneer ben je dat? En wat betekent het nu eigenlijk? Wel, lankmoedig zijn, wil zeggen dat je geduldig en vergevingsgezind moet zijn en véél moet kunnen verdragen voor je nu echt boos wordt.

Vers 7 geeft hier dan ook nog direct een voorbeeld van, t.w. de landman en zijn vruchten. De landman zaait, en wacht dan geduldig af tot het volgende seizoen het land hem kostelijke vruchten geven zal, mede doordat het op gezette tijden geregend heeft. Wij kunnen zaaien, maar het is God Die de wasdom geeft.

Maar, dan staat er in de eerste zin van vers 7 nog iets achter: “Zo zijt dan lankmoedig, broeders, tot de toekomst des Heeren”. We moeten dus uitzien naar de wederkomst van Christus op de wolken. Ook dat zal wellicht niet zo lang meer duren, vers 8 zegt ons dat de toekomst des Heeren genaakt! Dat betekent dat Zijn toekomst naderbij komt.

Daarbij moet ons hart versterkt worden, dat houdt in, dat we de krachtige leiding en nabijheid van de Heilige Geest nodig hebben, Die ons versterken en funderen zal in de zekere verwachting dat onze Heiland terug zal komen op de wolken en dat elks oog Hem zal aanschouwen: Jezus Christus, de blinkende Morgenster!

Dan vervolgt Jakobus in vers 9 dat we niet moeten mopperen en steeds maar onze narigheden moeten vertellen tegen onze broeders en zusters, nee, we moeten ook geduldig en lankmoedig zijn, kijk maar eens naar de profeten die namens God gesproken en geprofeteerd hebben: als ze slecht behandeld werden, dan lieten zij het over hun kant gaan en dwars door alles heen bleven zij den Heere trouw. En denk ook maar eens aan Job, die niet opgaf en die de raad van zijn vrouw, die tegen hem zei: “zegen God en sterf” beslist niet opvolgde, maar Job zei tegen zijn vrouw: “Gij spreekt als een der zottinnen, ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?” Zó lankmoedig was Job dus!

Job vertrouwde op den Heere en we hebben allemaal wel eens gelezen wat de uitkomst was: hij kreeg dubbel zoveel terug van wat hij eens bezat. We lezen in Job 42 vers 10: En den Heere wendde de gevangenis van Job, toen hij gebeden had voor zijn vrienden; en den Heere vermeerderde al

hetgeen Job gehad had tot dubbel zoveel! De Heere is barmhartig en genadig voor degenen die Hem in geloof aanroepen.

Dan zegt de apostel Jakobus in vers 12, dat we niet zomaar mogen zweren, want dat is een erge zonde. Als u ja zegt, dan móét het ook ja zijn, en zegt u neen, dan moet men ervan verzekerd zijn dat het inderdaad neen is.

De verdenking van onwaarheid verleidt de mensen tot zweren. Men denkt dan zijn woorden kracht bij te zetten en men zweert, maar het derde gebod zegt: “De Heere zal niet onschuldig houden dien, die Zijn Naam ijdelijk gebruikt”. Zie hiervoor ook Zondag 34 van de Heidelbergse Catechismus. Het probleem is ook dat men snel in herhaling valt: er wordt bijvoorbeeld heel vaak de uitdrukking gebezigd: “Ik weet bij God niet hoe hij heet”. Dan roept men geheel ten onrechte de Naam van God aan, hetgeen strafbaar is. Hierin moeten we elkander toch vooral waarschuwen, want het is een ernstige zonde.

En dan heeft de apostel een specifiek stukje geschreven over het bidden. Ben je in lijden? Bid dan! Ben je opgewekt? Dan moet je God een psalm toezingen! Dit is zó waar! Als je ziek bent, pijn lijdt of geen raad weet wat te moeten doen, het kan van alles zijn, ga dan op je knieën en bid tot God in de hemel. Dat wil niet zeggen dat God je meteen zal verhoren, maar toch wordt je er rustig van als je gebeden hebt. Dan mag je weten dat God alles hoort en ziet van alle mensen op de aarde. En dat zijn er zelfs ruim 6 miljard!

Maar je bent ziek geweest en je mocht genezen, zing dan een Psalm ter ere van Hem Die alle lof waard is. Dan is het zingen als het ware een dankgebed dat opklimt naar de hemel.

Dan staat er in vers 14 en 15 iets wat toch niet zo eenvoudig is: Als je ziek bent, dan mag je je voorganger vragen om samen één of meerdere ouderlingen te komen om met hen te bidden om genezing en dan namens de Heere met olie gezalfd te worden. Hoe het ook zij, we moeten er wel op letten dat het behoud van de zieke niet wordt toegeschreven aan de zalving met olie, maar aan het gebed. Er staat ook in het volgende vers, vers 15, dat het gebed des geloofs de zieke zal behouden. Het gebed voor de zieke moet allereerst uitgaan van een levend geloof.

Dat geloof moet er zijn in de zieke en ook in degene die voor hem bidden gaat.

Dan zal de Heere hem weer gezond maken. Dan zal de Heere geven dat er nog werk te doen is in Zijn wijngaard. Er staat echter nog bij, dat zo hij, dat is de zieke, zonden gedaan zal hebben, het hem vergeven zal worden. Als je oprecht berouw hebt over je zonden en je bent ziek, dan vergeeft God je schuld. Dan staat er dat we ook onze schuld aan elkaar moeten belijden. Dat is toch iets waar iedereen wel eens moeite mee heeft. We maken bijvoorbeeld een hatelijke opmerking en we

laten het er gewoon maar bij, terwijl je geweten spreekt en zegt: “was dat nu wel goed en netjes? die opmerking die je maakte? Je moet je verontschuldiging aanbieden hoor!” Maar je doet het niet en je legt dan je geweten het zwijgen op.

Ook moeten we bidden voor elkaar, als je ziet dat de ander ziek is of dat hij het moeilijk heeft, en dat kan dan ook in geestelijke zin zijn, dan mogen we God om genezing en troost vragen.

Het is zelfs zo dat het gebed van een wedergeboren mens heel veel betekent en ook uitkomst kan bieden.

Dan zegt Jakobus als voorbeeld dat de profeet Elia bad om droogte en het werd droog en het regende niet meer. Daarna vroeg Elia God het weer te laten regenen en de regen viel in stromen naar beneden. Het land werd weer fris en groen. Jakobus vermeldt er zelfs bij dat Elia ook een gewoon mens was, net als wij, met andere woorden: denk nu niet: nou, Elia was een profeet, dus die zal God wel hebben willen verhoren, maar mij toch niet!

Wanneer bidden we eigenlijk oprecht? Als we Jakobus 4 vers 3 lezen: Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt.”

Dit wil zeggen: u hebt God er wel om gevraagd, maar op de verkeerde manier. Als u Hem alleen iets voor uw eigen genoegen vraagt, dan geeft God het niet.

Aansluitend lezen we Jakobus 4 vers 10: Vernedert u voor den Heere, en Hij zal u verhogen. Als u beseft dat u klein en nietig bent voor den Heere, dan zal Hij u opheffen. Maar dan is er bij u waarschijnlijk nog een vraag: u zegt: ik heb God gesmeekt en gebeden, maar Hij heeft mijn gebeden nooit verhoord. Paulus zegt in 2 Corinthe 12 vers 7 t/m 10 dat hij een scherpe doorn in het vlees heeft: een doorn in zijn lichaam, maar God nam die niet weg. Toen zei Paulus, het is goed Heere, want ik roem u liever met die doorn in mijn lichaam, dan dat ik u niet zou eren. Neen, God zal niet toelaten dat ik mij iets ga verbeelden, Hij heeft mij pijnlijk laten vernederen door een handlanger van Satan, die mij als met vuisten slaat. Dat is een doorn in mijn vlees.

Wanneer ik zelf zwak ben, kan Gods kracht zich ten volle ontplooien, daarom durf ik mij toch op mijn zwakheden te beroemen. God kan een ziekte geven om je dichter bij Hem te brengen of te laten zijn. Hij geneest je dan niet, maar versterkt wel je geloof, als je daar om bidt.

Dan eindigen we met de laatste 2 verzen uit dit hoofdstuk, waar Jakobus zegt, dat als er iemand van ons niet langer met de Heere leeft, dat wij hem dan weer bij de Heere moeten terugbrengen. Als we iemand van de verkeerde weg terugbrengen, dan zal zijn ziel behouden worden en zijn schuld vergeven worden. Hier zien we hoe belangrijk het wel niet is, dat we iemand waarschuwen die bijv. een christelijke opvoeding heeft genoten en op een gegeven moment niet meer naar de kerk gaat en

nergens meer aan doet, zoals wij dat dan noemen. Wellicht gaat het geweten nog spreken als wij waarschuwen en gaat de Heilige Geest het goede werk beginnen in zijn hart.

Zo zien we dat er voor ons christenen nog veel werk is te doen in Gods wijngaard.

Den Heere geve ons Zijn onmisbare zegen en Hij geve ons de kennis en kracht door Zijn Heilige Geest.

Een bidder en zijn gebeden – Hizkia

Jesaja 37:14-21 en 38 (vs 3)

Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand. (Jakobus 5:16).

In de Bijbel lezen wij over veel verhoorde gebeden. God hoorde de stem van Ismaël toen hij en zijn moeder zonder water in de woestijn waren (Genesis 21:17). Hij verhoorde Rachels gebed om een kind, (Genesis 30:22 t/m 24). Hij hoorde het hulpgeroep van de Israëlieten in Egyptische slavernij (Exodus 2:23,24) Hij hoorde toen zij honger hadden, en gaf hen manna (Exodus 16:12). God gaf water aan dorstigen, kinderen aan kinderlozen, vrijheid aan slaven, en voedsel aan hongerigen. Davids gebed voor redding werd verhoord: In mijn nood riep ik de HEERE aan, ik riep tot mijn God; Hij hoorde mijn stem vanuit Zijn paleis, mijn hulpgeroep kwam in Zijn oren. (2 Samuël 22:7).

Vanavond willen we het bijzonder hebben over de gebeden van Hizkia.

Wie was Hizkia? (Wikipedia):

Hizkia (overleden in 687 v.Chr.) Hij was van (vermoedelijk) 715 v.Chr. tot zijn dood koning van Juda, en de opvolger van zijn goddeloze vader Achaz.

Ten tijde van Hizkia's leven was Israël opgedeeld in een noordrijk (onder de naam Israël) en een zuidrijk (Juda). In 722 v.Chr. veroverden de Assyriërs het noordrijk. Zijn vader was toen koning van het zuidelijke Juda, dat een vazalstaat van de Assyriërs was. Desondanks liep ook Juda het gevaar veroverd te worden. Hizkia toonde zich naar buiten toe loyaal ten opzichte van de Assyriërs, maar bereidde tegelijkertijd de hoofdstad van Juda, Jeruzalem voor op een beleg. Hij versterkte de stadsmuren en liet een 533 meter lang ondergronds kanaal (de Hizkia-tunnel) aanleggen van de bij de stad gelegen Gihon-bron naar de ook door hem aangelegde Vijver van Siloam binnen in de stad. De bouw van dit kanaal was voor die tijd een technisch meesterwerk. Volgens de Bijbel was Hizkia zeer voortvarend in het opnieuw instellen van de tempeldienst en de afschaffing van de verering van de heidense goden van de omringende volken en wordt hij daarom als een van de - weinige - Godvrezende koningen van Juda aangemerkt.

Uit de memoires van Sanherib lezen we:

"Wat Hizkia de Jood aangaat, hij onderwierp zich niet aan mij, ik belegerde 46 van zijn versterkte steden, ommuurde vestingen en talloze dorpen en overmeesterde ze door aangestampde taluds en stormrammen, voetvolkaanvallen, mijnen, stootblokken, alsook sappeurswerk... Hemzelf maakte ik tot gevangene in Jeruzalem, in zijn koninklijke residentie, als een vogel in een kooi" (vertaling van het prisma van Sanherib naar *Ancient Near Eastern Texts*).

2 Koningen 19 en 20, 2 Kronieken 32 en 33 en Jesaja 36, 37 en 38 doen verslag van grote moeilijkheden in het leven van Hizkia: De ene keer is zijn land en volk in grote nood. De andere keer is Hizkia zelf in grote nood, maar de Heere verhoort beide keren de gebeden die Hizkia aan Hem opzendt.

Ik wil over de gebeden die hij in beide situaties opzond en de achtergronden ervan iets zeggen.

Hizkia's gebed voor zijn volk

Hizkia geeft al het zilver en goud van zijn huis en van de tempel aan Sanherib de koning van Assyrië (5 miljoen €). Sanherib is niet tevreden en schendt het verbond, komt toch en belegert het land van Juda. Hebben de goden van andere landen hen gered uit mijn hand? Jullie God zal dat ook niet doen. Vreselijke taal over Juda en over de God van Juda wordt door Sanheribs officieren gesproken. Zo erg is het dat Hilkia en zijn helpers vragen of ze het Aramees willen spreken, zodat het volk het niet kan horen omdat het te erg is om aan te horen. De aanklachten en dreigementen van de kant van Rabsake zijn wel zo fel en gemeen, dat ze niet alleen de Naam van God raken en de koning maar ook het hele volk. Dit is een openlijke aanval. Sanherib laat zeggen: De Heere, jullie God heeft gezegd: Trek op tegen dit land en richt het te gronde. We weten uiteindelijk hoe zijn spotternij en grootspraak afgelopen is: in 1 nacht worden 185.000 soldaten gedood, het totale leger van Sanherib. We weten ook hoe het afgelopen is met Sanherib zelf: 37:37 en 38. Hij is door zijn eigen zonen gedood als offer voor Nisroch zijn god, maar zover is het nu nog niet.

Koning Hizkia krijgt een brief van Sanherib en hij gaat er mee naar de tempel om hem aan de Heere te laten zien. Hij deed dit speciaal in de tempel. Had het meer te betekenen dat hij deze brief naar de tempel bracht dan dat hij hem in zijn eigen paleis aan God liet zien?

Als Hizkia de woorden van Rabsake hoort, dan scheurt hij zijn klederen en bedekt hij zich met een zak en gaat hij het huis des HEEREN binnen. Als na enige tijd opnieuw dreigementen klinken (nu in de vorm van brieven, 'haatmail') gaat Hizkia opnieuw naar het huis des HEEREN. Daar is de plek waar hij al eerder zijn nood heeft geklaagd en zijn droefheid heeft kenbaar gemaakt door zich te bekleden met een zak. Op deze plek wil hij opnieuw zijn nood aan de HEERE bekend maken.

Het gebed van Hizkia voor zijn volk is indrukwekkend. We hebben het net gelezen. Hizkia wordt gehoord vanwege zijn vertrouwen op God. Ja, de God van Hizkia wordt gehoord en gesmaad. Hizkia had de brieven waarin God gehoord wordt ook in zijn eigen paleis kunnen lezen maar we lezen dat hij naar de tempel gaat. Dat zal wel te maken hebben met het feit dat hij al eerder daar geweest is (zie vers 1 van Jesaja 37). We lezen van Hizkia dat hij zijn gebed begint door de HEERE

als volgt aan te spreken: “O HEERE van de legermachten, Gij, God van Israël, Die tussen de cherubim woont! enz...” (vs.16). Die cherubim verwijzen naar de engelen die op ark staan. Die ark staat in het heiligdom, in de tempel. Of de koning in het heilige der heiligen is geweest (waar alleen de hogepriester mocht komen) is niet duidelijk, maar de koning staat wel heel dicht bij de troonzetel van God: de ark waarop de HEERE troont tussen de cherubim. Zo komt Hizkia heel dicht bij God. Hij verkeert nu niet in zijn eigen binnenkamer maar in de binnenkamer van God... Er is op dit moment geen betere plek dan om de tempel binnen te gaan, waar in het openbaar de HEERE wordt aangeropen. Waar allen het gebed van Hizkia kunnen horen Waar Hizkia als het ware de Heere de brieven laat lezen. Hij schept moed dat de God van Israel de Heere van de legermachten is en dat Hij alléén God is. Als wij bang en bevreesd zijn voor mensen en omstandigheden, mogen wij met vrijmoedigheid toe gaan tot de troon van Gods genade. Het gebed van Hizkia overstijgt het persoonlijke. Het is een openbaar gebed voor land en volk dat in een diepe crisis verkeert. En waar kun je dan als koning beter zijn dan op de plek waar in het openbaar de HEERE wordt aangeropen? Hier in de tempel is Hizkia heel dicht bij de ark, hier verzamelt zich het volk, hier woont de HEERE Zelf.. In de kerkdiensten verwoorden we niet zozeer onze persoonlijke noden maar de noden van de hele christenheid van de hele wereld. We bidden om de komst van Gods koninkrijk temidden van alle dreigementen en aanvallen op het Woord. We naderen in de kerk voor Gods troon. Gezamenlijk. In diepe verootmoediging. We bidden in het openbaar voor land en volk. En naderen tot Zijn genadetroon. Dit gebeurt ook in de binnenkamer maar soms is de nood zo hoog dat de hemel bestormd wordt. En verenigen we ons samen in gemeenschappelijk gebed. Denk aan de bede- en boetedagen die vroeger door de overheden werden uitgeschreven in dagen van oorlog en rampspoed.

Het is belangrijk om onze persoonlijke noden aan Hem bekend te maken, maar ook het gezamenlijk optrekken en bidden om de komst van Gods koninkrijk dat door alle barensweeën heen, zich aandient is heel belangrijk. We mogen de Heere, Hem Die op de troon zit aanroepen met de bede of Hij zal opstaan tot de strijd en zal tonen dat Hij de enige ware God is Die Zich over Zijn ellendigen ontfermt.

Hizkia's persoonlijke gebd

Als het goed is, hebben we een binnenkamer, waar we onze noden uitspreken en voor Gods Aangezicht neerleggen. Meestal zijn deze noden van persoonlijke aard. Hier is ook het verschil met het vorige gebed. Dat ging over een openbare, landelijke nood en daar wordt de Heere in het openbaar aangeropen. Hier gaat het om een persoonlijke nood van Hizkia. Hizkia wordt ziek, tot

stervens toe en Jesaja komt zeggen: Regel de zaken van uw huis, want u zult sterven. In Jac. Staat: wordt iemand bezocht met ziekte: Laat hem bidden.

Daarop keerde Hizkia zijn gezicht om naar de muur, waarschijnlijk in de richting van Jeruzalem en bad tot de HEERE en zei: Och HEERE, bedenk toch dat ik in trouw en met een volkomen hart voor Uw aangezicht gewandeld heb en gedaan heb wat goed is in Uw ogen. En Hizkia hilde erg. Het getuigenis in ons geweten dat wij door Gods genade dicht bij God en nederig voor Zijn aangezicht hebben gewandeld, zal ons tot grote vertroosting zijn wanneer het zover komt dat wij de door in het aangezicht moeten zien. Ofschoon wij er niet op mogen vertrouwen dat het onze gerechtigheid betekent waardoor wij gerechtvaardigd worden voor God, toch mogen wij er ootmoedig op pleiten als een blijk van ons belang bij de rechtvaardigheid van de Middelaar. Hizkia vraagt niet om een beloning van God voor zijn goede diensten, maar heel bescheiden vraagt hij of God zou willen gedenken hoe hij zicht voor God bewezen had te zijn een man met een oprecht oog en rechtschapen hart (M. Henry). In 2 Kon. 20:5 en Jesaja 38 :3 en vanaf vs 10 (wat Hizkia achteraf heeft laten opstellen) zien we wat hij in grote benauwdheid heeft gebeden en geworsteld. Hizkia leefde dicht bij God, zijn dood zou een doorgang zijn naar het eeuwige leven, maar niettemin bid Hizkia: Wees Gij mijn Borg. Heere, wat zal er met mijn volk gebeuren? Wie moet me opvolgen? Ik heb nog geen kinderen. Zal het koningshuis van David dan uitsterven? Het antwoord van de Heere komt via Jesaja: Keer weder en zeg tot Hizkia, den voorganger van mijn volk: Zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien. Zie, Ik zal u gezond maken; aan den derden dag zult gij opgaan in het huis des HEEREN. En Ik zal nog 15 jaren aan uw jaren toevoegen. En als bewijs gaf God het teken van het teruggaan van de schaduw op de zonnewijzer. Immers is Hij als Vader der lichten ook hiervan de bestuurder. In het vervolg (vanaf vs 10) zien we dan welke gedachten Hizkia heeft gehad toen hij ziek was. Een prachtig lied van de indrukken die hij heeft gehad en van de dank die Hij God gaf. Hij geeft God de eer van zijn genezing. Hij vraagt dan ook: Welk teken zal het zijn dat ik in het huis des Heeren zal opgaan. Dat was voor hem het belangrijkste. Toch staat er in 2 Kron. 32:25 dat hij geen vergelding deed naar de weldaad aan hem geschied. Later zal Hizkia alle schatten laten zien aan de gezanten van de koning van Babel als ze hem komen feliciteren met zijn herwonnen gezondheid. Trots toont hij hen álles. Als straf hierover (zie 39:6-8) weliswaar niet tijdens Hizkia's leven, maar later heeft zich alles wat Hizkia aangezegd werd voltrokken. Daniel en zijn vrienden, regelrechte nazaten van Hizkia komen immers in Babel terecht. Wat is de mens, wat is in hem te prijzen? Jammer eigenlijk om zo te eindigen en daarom eindig ik toch met wat Hizkia zegt op de aankondiging van de wegvoering: Het woord van de Heere is goed!

Maar ... Mijn genade is u genoeg

2 Corinthe 12 vers 1 t/m 10

In het 12e hoofdstuk van Corinthe schrijft Paulus allereerst over gezichten en openbaringen. Paulus schrijft dat hij opgenomen is geweest in de derde hemel. Wanneer en hoe dit is geweest, dat weten wij niet. Nog véél minder kunnen we zeggen hoe het geweest is.

Als wij dit stukje uit Gods Woord lezen, dan zouden wij in onze dagen eigenlijk zeggen dat het toch allemaal wel erg vaag is wat hij er over schrijft, maar we moeten tegelijkertijd wel bedenken dat we dit lezen in Gods Woord! Of de ziel van het lichaam gescheiden was, of hij op een bijzondere wijze ingeleid is geweest in hoge zielsverrukking, we weten het niet.

Er staat wel, dat Paulus opgetrokken is geweest tot in de derde hemel. Dat is de hemel van de zaligen, waar God Zijn majesteit openbaart. Matthew Henry zegt over de derde hemel: de eerste hemel is de lucht waarin we de vogels zien vliegen, de tweede is de sterrenhemel en de derde hemel is de hemel waar God woont. Ik moet eerlijk zeggen dat ik het ook niet goed weet, we zijn niet in staat om alles uit Gods Woord goed te begrijpen, dus zwijg ik hier verder over.

Er staat in 1 Corinthe 2 vers 9: Wat geen oog heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft voor dien, die Hem liefhebben. Dit betekent dat God ons het hemelleven niet openbaart tijdens ons leven op de aarde. Paulus schrijft er verder niet over, maar wij kunnen het toch ook niet bevatten, zoals blijkt uit de tekst uit 1 Corinthe 2. Wij moeten alleen geloven en op Christus alleen moet ons fundament gebouwd zijn.

Na deze verzen gaat Paulus over op een geheel ander onderwerp, namelijk dat hij zegt dat hij erover zwijgen zal, want Paulus wil niet dat de mensen een hogere dunk van hem zouden krijgen dan hij waar kan maken. Hij zegt dat God niet wilde dat hij zich ook maar iets zou gaan verbeelden, dat God hem pijnlijk heeft laten vernederen door een handlanger van Satan, die hem als met vuisten slaat, een scherpe doorn in zijn vlees.

Wij weten niet wat hier nu precies bedoeld wordt. Sommigen denken dat het een lichamelijke pijn of ziekte moet zijn geweest. Anderen denken aan beledigingen die valse profeten hem aandeden, maar hoe het ook zij, God doet het goede eruit voortkomen, dat de aanvechtingen van onze vijanden dienen moeten om ons te bewaren voor hoogmoed.

Paulus zegt dat hij den Heere driemaal gebeden heeft of de doorn in zijn vlees mocht wijken, maar dat gebeurde niet.

Driemaal gebeden: driemaal kan hier staan in de betekenis van: vele malen. Dat duidt er dus op dat Paulus het moeilijk had en den Heere dus vele keren gebeden en gesmeekte heeft om genezing. Ja, nu komen wij dus tot het onderwerp van het gebed. Dat was per slot van rekening ook het thema van dit jaar van onze kring.

Paulus had het moeilijk en hij heeft den Heere gesmeekt om genezing. Hij kreeg die niet, maar God gaf Paulus een prachtig antwoord op zijn gebeden: “Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.” Dat wil zeggen: Dat Ik bij u ben, de genade die Ik u geef, dat is genoeg en dat is ook voldoende, want als je zwak bent, dan kan de kracht van Christus zich ten volle ontplooien. Zodoende kan Paulus zich toch beroemen op zijn zwakheden, want de kracht van Christus wordt dan toch in hem gezien.

Dáárom kan hij zelfs in smaadheden, noden, vervolgingen en benauwdheden om Christus’ wil verdragen. Want, zegt Paulus, als ik zwak ben, dan ben ik toch machtig.

Nu rijst wellicht bij ons de vraag: hoe moet ik dan bidden? En waarom werd dit gebed van Paulus om genezing van die doorn in zijn vlees niet verhoord? Er zijn als wij bidden diverse oorzaken waarom ons gebed niet wordt verhoord. Ik zal hier elf verschillende oorzaken noemen.

- Ten eerste: We hebben eigenlijk geen antwoord nodig omdat dit al gegeven is in Gods Woord.
- Ten tweede: We krijgen geen antwoord omdat er een verborgen kwaad is in ons leven.
- Ten derde: We vragen niet in het geloof.
- Ten vierde: We bidden niet met de juiste reden.
- Ten vijfde: We gebruiken niet het goede verzoek.
- Ten zesde: We vragen niet overeenkomstig Gods wil.
- Ten zevende: Gods tijd is nog niet gekomen.
- Ten achtste: We zijn niet ernstig genoeg in ons gebed.
- Ten negende: We hebben (nog) geen antwoord nodig: wachten moet verwacht worden.
- Ten tiende: Mogelijk is het gebed wel verhoord, maar is dit door ongelooft verborgen.
- Ten elfde: God heeft iets beters voor ons.

Bisschop Ryle zegt in een van zijn boeken: De gewoonte om te bidden is één van de zekerste kenmerken van de ware christen. Al Gods kinderen zijn in dit opzicht aan elkaar gelijk. De Heere

Jezus zelf dringt hier ook bij ons op aan. In Lukas 18 vers 1 staat: En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet en niet vertragen. Het is een kenmerk van de ware gelovigen dat zij Gods Naam aanroepen en bidden, maar van de goddelozen is het juist een kenmerk dat zij den Heere niet aanroepen. In Psalm 17 vers 6 zegt David: Ik roep U aan, omdat Gij mij verhoort: O God, neig Uw oor tot mij; hoor mijn rede. Toch is er geen godsdienstige verplichting die zó verwaarloosd wordt als het gebed.

Er zijn duizenden mensen die nooit bidden. Ze eten, ze drinken, ze slapen en ze werken, maar bidden doen ze nooit. Dan zijn er ook nog duizenden die wel bidden, maar dan is het slechts een uiterlijke vorm: Men zegt een formuliergebed op, zonder enige aandacht en men denkt helemaal niet na over de betekenis van de woorden. Bisschop Ryle zegt hierover: Woorden opzeggen zonder dat die gemeend zijn, zijn voor onze ziel net zo waardeloos als het tromgeroffel van de arme heidenen voor hun afgoden. Het is voor niemand natuurlijk om te bidden. Het vleselijke verstand is God vijandig gezind. Waarom zou een mens bidden als hij geen werkelijk besef van zonden heeft en geen gevoel voor geestelijke noden? Geen echt geloof in de onzienlijke dingen en ook geen verlangen naar heiliging en de hemel? De meeste mensen schamen zich om in het openbaar te bidden, bijvoorbeeld in een restaurant bij een maaltijd hun handen te vouwen en tot God te bidden.

Maar er staat geschreven in Romeinen 1 vers 16: want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek. M.a.w. wie waarlijk gelooft, schaamt zich niet te bidden in het openbaar, maar komt er voor uit dat hij in Jezus Christus gelooft.

De apostel Jakobus zegt in Jakobus 5 vers 13: "Is iemand onder u in lijden? Dat hij bidde." Hierover staan dan ook vele voorbeelden van in de Bijbel. Ik noem er enkele: Jakob vreesde voor zijn broeder Ezau en hij bad. Toen het volk erg boos was op Mozes in de woestijn, bad Mozes en zei dat hij dacht dat het volk hem wel zou kunnen stenigen. Jozua bad tot God toen het volk voor de stad Ai werd verslagen. David bad toen hij in gevaar verkeerde en koning Hizkia bad toen hij de brief van Sanherib ontving. Zo zijn er vele voorbeelden in Gods Woord waaruit blijkt dat God Zijn kind hielp en bevrijdde.

Maar nu kom ik terug op Paulus. Paulus zal den Heere ernstig aangeropen hebben, maar die doorn bleef in zijn vlees. En dat is moeilijk. Al kreeg hij de les dat de genade van den Heere genoeg was voor hem.

Hieruit kunnen we heel veel leren. Paulus was een waar christen en bad dus vele malen of de Heere hem wilde bevrijden van die doorn in zijn vlees. Van die doorn bevrijdde God hem niet maar den

Heere gaf hem wél een antwoord waar Paulus heel veel aan had: “Mijn genade is u genoeg”. Heb je de genade van God, dan heb je alles. Dan valt de rest in het niet.

Hoewel het soms toch ondanks alles wel heel moeilijk kan zijn.

Als je gehandicapt bent, of altijd ziek, of altijd moe of gezondheidsproblemen hebt, of iets van een andere aard en je ziet dat een ander zo gemakkelijk door het leven gaat, dan kan het zijn dat je dat niet zomaar wilt accepteren. Daar is gebed voor nodig! In het gebed des Heeren zegt de derde bede: “Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde”. Dat wil zeggen, dat Gods wil bepaalt wat er gebeuren zal: genezing of geen genezing. En dan kan het heel moeilijk zijn om dan te berusten in de wil van God. De Heidelbergse Catechismus zegt in Zondag 49: Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde. Dat is: Geef, dat wij alle mensen onzen eigen wil verzaken en uw wil, die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam zijn.

Dan mogen we na ons gebed inderdaad weten, dat wat er gebeuren zal goed is in 's-Heeren oog. Dat God ondanks alle moeite toch bij je zal zijn. Dat vergt van ons geloofsvertrouwen, lijdzaamheid en geduld. Ook dát hebben we niet vanuit onszelf, maar daar mogen we om bidden.

Het is inderdaad waarachtig wat Paulus zegt: als je weet dat de Heilige Geest in je woont en de kracht van Christus, dan kan je het leven aan, hoe moeilijk het ook is. Het is waar hetgeen in Romeinen 5 vers 3 staat: maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt. En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop!

Heeft u ook een doorn in het vlees? Dan mag u bidden tot God om kracht en het uitzicht op een eeuwig leven.

Dat had Paulus ook. In 2 Timotheüs 4 vers 6 t/m 8 zegt Paulus het volgende: Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij den Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

Den Heere zij u allen nabij en Hij geve u Zijn onmisbare zegen op het gebed.